

τις λεγεώνες τις χλωμές ξανάφερα ἀπ' τὸν ἄδη
τῶν κολασμένων λέξεων καὶ κάτου ἀπὸ τὸν ἥλιο
τσάκισα τὴν περίφραση· τ' ἀλφάβητο, τὸν πύργο
τὸ σκοτεινὸ, ἀνακάτεψα, πού ἀπ' τῇ Βαβέλ βαστοῦσε,
καὶ τὸ ἴσῳσα· τί τῷξερα : τὸ φουρτισμένο χέρι
τῇ λέξει λευτερώνοντας, τῇ σκέψῃ λευτερώνει.

“Ὅλες ἔχουν ἓνα σκοπὸ οἱ προσπάθειες τοῦ ἀθρώπου,
σ' ἓνα σημάδι ρήχνουνε, κι ὅλες εἶναι ἓνα βέλος.

Λοιπὸν εἴμαστε σύμφωνοι, καὶ νά, σὰς λέγω τίμα
πολλά μου ἐγκλήματα καὶ κάτου βάζω τὸ κεφάλι.
Πρέπει γιὰ νᾶστε γέροι ἐσεῖς καὶ βέβαια καὶ μπαμπάδες,
καὶ νά ! γιὰ δέκατη φορὰ, τὸ σφάλμα μου σὰς λέω.
Ναί, ἀλήθεια, ἂν ὁ Μπωξὲ εἶναι θεός, εἶμαι ἄθεος ἐγὼ
[τότε.

Συγυρισμένη, σεβαστή, σὲ τάξῃ εἶταν ἡ γλώσσα
μέ τὰ χρυσά της σήματα, στολίδια εἶχε στοὺς τοίχους,
εἶταν Τριστάνος καὶ Μπουαλώ· στὴ μέση εἶχε ἓνα θρόνο
κ' ἔδρες σαράντα γύρω· ἐγὼ τὴν ἔκαμα ἄνω κάτω,
ἔσπασα ἀπ' ὅλα κατὶ τις στὸ ξακουστὸ σάλον·
ἡ κύρια ἡ λέξη ἡ χωριανή, λοχίας εἶταν μονάχα,
τὴν ἔκαμα συνταγματάρχῃ ἐγὼ· καὶ γιακωβίνο
ἔκαμα τὴν ἀντωνυμία, τὴ μετοχὴ τὴ σκλάβα,
μέ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά θεριό, τὸ ρῆμα ἀναρχικὴ ὕδρα.
Ὁμολογεῖ ὁ ὑπόδικος. Ὁμπρὸς πυροβολεῖστε !
Εἶπα στὸν *ρώθωνα* : «Μὰ ἐσύ ! μιὰ μύτη εἶσαι μονάχα!»
Καὶ στὸν *μακρόν χρυσοῦν καρπόν* : «Εἶσαι ἓνα ἀπίδι !»

[τοῦτα

Εἶπα στὸν *μέγαν Βωγελά* : «Μιὰ μάσκα εἶσαι μονάχα !»
Γενῆτε μιὰ δημοκρατία ! γενῆτε εἶπα στίς λέξεις,
ἡ μιμηγνικὰ ἡ ἀπέραντη, κ' ἐργάζεστε, ἀγαπᾶτε,
ζῆτε· κι ὅλα τὰ κλόνισα, τὸν εὐγενῆ τὸ στίχο
δύστροπα πέταξα στὰ μαῦρα τὰ σκυλλιά τῆς πρόζας.

Κι ἄλλοι τὸ κάμναν πιά καλὰ αὐτὸ πού ἐγὼ ἔχω κάμει.
Ἡ Εὐτέρπη ποῦχε ὄφρος ψυχρό, ἡ Πολύμνια, ἡ Καλλιόπη
δὲν ἔχουν πιά τὴν ψεύτικη τὴ σοβαρότῃ ἐκείνη.
Καὶ τοῦ ἡμιστίχιου κάμαμε τὴ ζυγαριά νὰ παίζει.
Λοιπὸν καταραστήτε μας. Στὸ μέτωπό του ὁ στίχος
στεφάνι δωδεκάφτερο φοροῦσε ἄλλότες πάντα,
καὶ χοροπήδαε ἀδιάκοπα πὰ στὴ διπλὴ ρακέτα
πού τὴν ἔλενε προσφδία, τὴ ἔλενε κ' ἐτικέτα,
σπάει τοὺς κανόνες τώρα πιά, γελáει τὸ φαλίδι,
κι ἀπ' τὸ κλουβί της, τὴν τομὴ, σάν τὸ πουλὶ πετάει
καὶ φεύγει μέσ στὴ λαγκαδιά, ἀνεβαίνει στὰ οὐράνια,
σὰ θεῖος, οὐράνιος σκορδαλιός, ἐλεύτερος στὴ φύση.

Καὶ τώρα ὅλες οἱ λέξεις πιά μέσα στὸ φῶς πλανιοῦνται.
Οἱ συγγραφιάδες λεύτερη τὴν κάμανε τὴ γλώσσα
καὶ χάρη στοὺς ληστὲς αὐτοὺς, σ' αὐτοὺς τοὺς τρομονκράτες,
ἡ ἀλήθεια τῶν σχολαστικῶν δασκάλων τὸ μελίσσι
διώχνοντας τώρα, ἡ φαντασία, πού μέ φωνὲς χιλιάδες
πάταγο κάνει, τζάμια σπάει μέσ στῶν ἀστῶν τὸ πνεῦμα,
ἡ ποίηση ἡ τριπρόσωπη, πού τραγουδάει γελáει
ἀναστενάζει, περγελάει, πιστεύει, πού ὁ Σαίξπηρος
κι ὁ Πλαῦτος τὴν ἔπέρνανε στὸν ὄχλο, στοὺς πληβείους·
ὅπου τὴ φρόνηση τοῦ Ἰώβ σκορπίζει στὰ ἔθνη ἀπάνω
κι ἀνάμεσα στὴν τρέλλα του τὴ λογικὴ τοῦ Ὁράτιου·
πού τὴ μεθαίει τ' ἄπειρο τὸ φρένιασμα τοῦ αἰθέρα,
τρέλλῃ ἱερή, μ' ἀστραφτερὲς ματιές, ὅπου ἀνεβαίνει

τὰ σκαλοπάτια τοῦ καιροῦ, πού πᾶν στὴν αἰωνιότη,
ἡ Μοῦσα ξαναφαίνεται, μᾶς ξανασυνεπαίρνει,
τὴ φτώχεια τὴν ἀθρώπινη ξαναρχινáει νὰ κλαίει,
ἀπ' τὸ ζενιθ ὡς τὸ ναδιρ πάει κ' ἔρχεται χτυπάει
παρηγοράει, στραφτοκοπάει, τὸ πέταμά της λάμπει
σίφουντας, σπιλοστρόβιλος λύρα στὰ μέτωπα ὄλων,
λάμπουν τὰ μύρια μάτια της στίς μύριες της φτεροαῖγες.

Τὸ κίνημα, ἔτσι κάνοντας, τὸ ἔργο του τελειώνει.
Σήμερα ἡ ἐπανάσταση χάρη σὲ σένα, πάλαι
ζῆ, ὦ ἅγια πρόοδο, στὴ φωνὴ στὸν ἀέρα στὸ βιβλίο.
Στὴ λέξη, τὴ σπαρταριστὴ, τὴ νοιώθει ὁ ἀναγνώστης·
φρονάζει, τραγουδάει, γελáει, διδάσκει, διασκεδάζει.
Ὡς λύθηκε τὸ πνεῦμα της τῆς λύθηκε κ' ἡ γλώσσα.
Στὸ μυθιστόρημα κρυφά μιλάει στίς γυναῖκες.
Αὐτὸ φλόγες τώρα λάμπουνε μέσα στὰ δύο της μάτια,
γι' αὐτὸν πού σκέφτεται εἶν' ἡ μιὰ γιὰ τὸν πολίτη ἡ ἄλλη.
Τὴν ἀδερφή της λευτεριά τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι
κι ἀπ' τῶν ἀθρώπων ὅλωνε τὴν ἐπερνáει τοὺς πόρους.
Οἱ πρόληψες σάν κοραλλίων πετρώματα, πού γίναν
ἀπ' τὸ θαμπὸ συσώρεμα, ἀπ' τὴν χρόνονε τις πλάνες,
διαλύνονται στὸ χτύπημα τῶν λέξεων, πού πλέουνε,
γιομάτες ἀπὸ τὴν ψυχὴ, κι ἀπὸ τὴ θέλησή της.
Αὐτὴ 'ναι ἡ πρόζα, αὐτὴ 'ναι ὁ στίχος, τούτῃ καὶ τὸ δρᾶμα·
αὐτὴ 'ναι ἡ ἐκφραση, ναὶ αὐτὴ, καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ πάλι
ἓνα ἄστρο ἀπὸ στὸν οὐρανό, φανάρι μέσ στὸ δρόμο.
Στὰ πιά βαθιά τὰ βάραθρα τῆς γλώσσας μέσα μπαίνει
μέ μιὰ τρομπέτα τρομερὴ φυσάει στὴν τέχνη ἀπάνω.
Καί, θεοῦ 'ναι τοῦτο θέλημα, ἀφοῦ γιόμισε τὸν κόσμο
αὐτὴ ἀπ' τις περηφάνειες της καὶ τις παλιές ρυτίδες
ἀφοῦ ἔσβησε ἀπ' τὰ μέτωπα, τὸν ξεπεσμένο ὄχλο
ἀφοῦ τὸν ξανασήκωσε, τὸν ἔβαλε ὅπου πρέπει
κι ἀφοῦ ἔγινε δικαίωμα, γίνεται τώρα Ἰδέα !

E. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΔΕΛΤΑΡΙΟ*

Πολὺ ὥραια. Μὰ δὲ γύρεβε. Νά, ἔτσι βρέθηκε ἡ
ἄλλη, ἀπὸ τὰ παιδικήσια της ἀκόμη τὰ χρόνια,
καὶ τί τὰ θές ; ἀγάπη πού τόσα χρόνια βαστάει καὶ
προκοπὴ δὲν εἶδε, ἀγάπη δὲν εἶναι καθαφτό, εἶναι
παλιὸς χαβάς, πού μήτε γιὰ χορὸ δὲ φελά. Τὸ πα-
ραδέχουμα, ἀντίσκορτε δ' Ἀντρέας.

Τότες ὅμως, ἀπὸ ποῦ λόγῳ νὰ ξακολουθᾷ τὸ
καρίτσι νὰ παῖξῃ τὸ χαβά, νὰ συλλογιέται τὸν Κά-
ρολο ; Μήτε σ' αὐτὸ δὲν τὴν ψυχολογοῦσε ὅπως ἔ-
πρεπε ὁ Ἀντρέας. Νόμιζε δηλαδὴ πῶς ἀπὸ ἀγά-
πη, ἀπὸ κρυφτὴ ἀσύνειδῇ της ἀρεσιὰ τοῦ παλλη-
καριοῦ συλλογιότανε τὸν Κάρολο, ἐνῶ ἂν τὸ ξετά-
σης, ἀπὸ τὴν ἀπελπισιὰ της κάποτες— ἐπειδὴ σί-
γουρο πῶς δὲν τῷλεγε κάθε μέρα, ὅπως θαῖρροῦσε
ὁ φίλος— κάποτες λοιπὸν ἔλεγε πῶς μπορεῖ νὰ τὸ
φέρῃ πιά ὕστερα ἢ τύχη, νὰ τὸν πάρῃ. Βέβαια.
Γιατί τάχα νὰ μὴν τὸν πάρῃ ; Μιὰ καὶ δὲν ἔπαρ-
νε τὸν καλὸ της, τὸ μονάκριβο, δὲν τῆς ἔμελε ποιό-
νε παίρνει, ποῖονε δὲν παίρνει. Σὲ πέντε, σὲ δέκα
χρόνια τὸ πολὺ πολὺ, ὁ Ἀντρέας θὰ τὴν ἔχῃ πιά
ξεχασμένη. Τί νὰ κάμῃ τὸ παιδί ; Νὰ μείνῃ γερον-

*) Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθ. 420.

τοκόριτσο, νὰ τὴν κοροϊδέδουνε; Στὸ χωριὸ παντρέβουνται ὅλοι. Θὰ παντρεφτῇ καὶ τοῦ λόγου τῆς σὰν τοὺς ἄλλους, νὰ μὴ λένε πὼς μόνῃ τῆς ἀφτῇ δὲ βρίσκει ἄντρα. Παντρεῖα δὲ θὰ πῇ ἔρωτας, ἀξάφνα σὰν τὸν ἔρωτα ποὺ τὴν ἔσμιγε μὲ τὸν Ἀντρέα. Παντρεῖα θὰ πῇ, νᾶχης σπιτικό δικό σου, νὰ δουλέβης μέσα, ἐνῶ δουλέβει ὁ ἄντρας σου ὅξω, ἢ στὸ χωραφάκι τους, ἢ ἄλλω.

Ὁ Ἀντρέας δὲ συλλογιότανε ποτέ του, πὼς ῥομαντζιέρης ἢ κοπέλλα δὲν εἴτανε, νὰ φανταστῇ ἀγάπες ἀτέλειωτες ἢ τραγικές. Δὲν μπόρεσες νὰ πάρῃς τὸν Ἀντρέα σου. Χάσου, χώσου στὴν ἐρμιά καὶ σκοτώσου. Ὅχι. Ἀθρῶπος εἶσαι. Θὰκολουθήσης καὶ σὺ τὴν τύχη τὴν ἀθρῶπινῃ. Κάλλια νὰ τὸ λὲς ἀπαρχῆς, παρὰ νὰ τὸ κάμῃς πὺ ὅστερα καὶ νὰ μὴν τὸ πῇς. Ἀλήθεια, ποὺ ἴδια ἡ Μαρία—Λεωνὴ τὸ στοχαζότανε κάποτε, πὼς δὲν ἀκολουθοῦμε μονάχα τὴν τύχη μας στὸν κόσμῳ, ἀκολουθοῦμε καὶ τὴν καρδιά μας. Ἐννοιωθε μάλιστα ἐσώψυχά τῆς πὼς καλῆτερο, πὺ τίμιο τὴν καρδιά νὰκούσουμε, πὼς συχνὰ κιόλας δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε ἄλλωῶς καὶ τότες φώναζε:

— «Τέλειωσε πιά. Ἐγὼ ποτέ μου δὲ θὰ παντρεφτῶ!»

Περίεργο ποὺ τὸ φώναζε μὲ κάποιο θυμὸ, σὰ νὰ ξεστόμιζε πρᾶμα ἐνάντιο στὸν κανόνα τὸ γενικό, ἀφύσικο κανένα πρᾶμα, ποὺ δὲν τῆς ἄρεζε, γιατί ἀκόμη δὲν τῷπαρνε ἢ λογικὴ τῆς. Ἀγάλια γάλια ἔμελλε νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ τοῦτο. Θὰ τὸ καταλάβαινε ἀπὸ πὺ νωρίς, θὰ τῆς φαινότανε μάλιστα μιὰ γλύκα, σὰν κορίτσι ἀγαθὸ ποὺ τὴ γέννησε ἢ μάννα τῆς, νᾶφιερῶθῃ σὲ μιὰν ἀγάπῃ καὶ μόνῃ, ἂν ὁ Ἀντρέας τὴν ἀφινε ἡσυχῇ, ἂν ὁ Ἀντρέας δὲ ζούλεθε καὶ δὲν τὴ χολόσκανε, ἀφῶ ἀφτῇ τὸ ἤξερε πὼς εἶναι ἀθῶα καὶ δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς τῆς, πὼς μποροῦσε κάποτε νὰ εἶναι τόσο κακὸς ἓνας Ἀντρέας. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Ἀντρέας θύμωνε καὶ πειδὴ τῆς ζητοῦσε πρᾶματα ποὺ στὰ μάτια τῆς τὸ λόγο τους δὲν εἶχανε, νὰ μὴ βγαίνῃ ἀξάφνα ποτέ τῆς μὲ τὸν Κάρλο, ἐπειδὴ ὁ Ἀντρέας τᾶπαίτοῦσε κιόλας νὰ κάμῃ ἔπως ὥριζε ἢ ἀφεντιά του, πεισμάτωνε καὶ ἡ Μαρία—Λεωνὴ, στρίγλιαζε, τοῦ τὸ ἀπαγόρεθε νὰ ῥωτᾷ γιὰ τέτοιες ἀνοησίες, ἂν πῆγε μὲ τὸν Κάρλο ἢ δὲν πῆγε· νὰ τᾶφήσῃ ἀφτά, γιὰ νὰ μὴν ἔχουνε κατόπι ἀναμεταξύ τους δυσᾶρεστα, ποὺ βαρέθηκε πιά. Ἐτοὶ λοιπὸν ἀπὸ καλὴ ποὺ εἴτανε, γινότανε κακὴ καὶ δὲν ἔφταιγε τὸ κορίτσι, ποὺ νὰ πῇς ἔρχότανε ἢ κακία τῆς ἀπὸ τὸ νὰ μὴ συνεννοοῦνται ἀναμεταξύ τους. Κλειδωνότανε στὴν ἀντίληψή του ὁ καθένας κι ἀπὸ καὶ μέσα ἔκρινε τὸν ἄλλον.

Μὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, εἶχε τὴ λογικὴ του καὶ ὁ Ἀντρέας. Δυὸ πρᾶματα σημαντικὰ ἔβρισκε νὰ τῆς ἀποκριθῇ στὰ ἐπιχειρήματά τῆς.

Νά. Ἡ Μαρία—Λεωνὴ λάβαινε γράμματα τοῦ Κάρλου, τὰ φύλαγε μάλιστα σὲ μιὰ κασσετίνα καὶ δὲν τοῦ τᾶδειχνε. Λοιπὸν ἀφτὸ σπουδαῖο.

Δὲν τοῦ τᾶδειχνε, πιστέβω, γιατί ἐκείνης τὰ γράμματα σπουδαῖα δὲν τῆς φαινότανε διόλου, παρὰ παιδικήσια. Δὲν τοῦ τᾶδειχνε καὶ ἀπὸ ἄλλῃ μιὰ αἰτία, ποὺ τοῦ λόγου του θὰ τὰ περνοῦσε γιὰ

φοβερὲς ἁμαρτίες, θὰ τᾶδλεπε μὲ τὰ δικά του τὰ μάτια, καὶ τᾶπόφευγε ἢ νέα νὰ τὸν λυπήσῃ, νὰ τὸν πικράνῃ.

Γιατί ὅμως νὰ τὰ φυλάγῃ σὲ μιὰ κασσετίνα; Πὼς δὲν τὰ πετοῦσε; Πὼς ἔπαιζε μαζί του κρυφτό; Πὼς ἀκολουθῆσανε ἀναμεταξύ τους καὶ κάτι παράξενα, λόγου χάρι τὴ μέρα ἔπου εἴτανε ἡ Μαρία—Λεωνὴ γιὰ νὰ βγῇ, νὰ πάῃ στὸ πέρα τὸ χωριό, κ' ἔφτασε ὁ Ἀντρέας στὴν καλύβα, τὴν ὥρα ἴσια ἴσια ποὺ εἰσμαιζότανε· πῆρε τότες κρυφὰ τὰ παπцуτσάκια τῆς, τὸ καπέλλο τῆς, νὰ τὰ βάλῃ σὲ μιὰ κάμαρα, ἔπου νὰ μὴν τὰ διῇ ὁ Ἀντρέας. Ἀπαντοῦσε ἡ Μαρία—Λεωνὴ, πὼς ἔτοι φέρθηκε πάλε γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ἄδικα ὁ καλὸς τῆς, γιὰ νὰ μὴ φανταστῇ ἄρατα θέματα, βλέποντάς τῃν ποὺ βγαίνει. Ἀριστα! Μὰ νὰ σου τώρα καὶ τὸ δέφετερο τὸ παράπονο τοῦ φίλου· ἀπὸ ποῦ καὶ ὥς ποῦ νὰ θυμῶνῃ, νὰ βουθαίνεται, λέξῃ νὰ μὴν ξεστομίξῃ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, νὰ μὴν ἀποκρίνεται, κάθε φορὰ ποὺ ζούλεθε ὁ ἀθρῶπος καὶ τὴ ῥωτοῦσε, νὰ ξηγηθοῦνε στὸ τέλος. Πὼς νὰ μὴ θέλῃ νὰ ξηγηθῇ μιὰ κ' εἴτανε ἀθῶα;

ἴσια ἴσια, ὄντας ἀθῶα ἢ κόρη, δὲν τὸ παραδεχότανε νὰ τὴ ῥωτᾷ, σὰ νὰ εἴτανε τάχα φταιξιάρα. Καὶ δῶ πάλε φανερωνότανε μεταξύ τους ἄλλῃ διαφορὰ. Ὁ Ἀντρέας, σὰ μελανοδουτηγμένους ποὺ κατάντησε ἀπὸ τὴν περίσσια τοῦ τῇ φιλολογίᾳ, ἔβρισκε γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσῃ, γιὰ νὰ τὴ μαλλῶσῃ, κάτι λόγια σουδλερὰ ποὺ τὴ δαιμονίζανε. Μόνον ποὺ πατσαδούρα δὲν τὴν ὠνόμαζε. Τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ἔλεγε. Δὲν μποροῦσε πιά νὰ τᾶκούσῃ. Ῥητορικὴ διαθέσιμη δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Ἀφτῇ δὲ σκάμπαζε ἀπὸ τέτοια. Ἐννοιωθε μόνον παστρικά, ἔαστερα, πὼς τὴν ἀδικοῦσε βαριά, πὼς τὸ παράκανε καὶ θὰ παραλαλοῦσε. Ἀδύνατο κιόλας, ὅσο καὶ ἂν πᾶσκιζε, νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί ἄλλου κόσμου πρᾶματα πῆγαινε καὶ ξεψάρεθε, νὰ τῆς χαλάσῃ τὴ ζωὴ τῆς, νὰ χαλάσῃ μ' ἓναν κόπο καὶ τὴ δική του. Τὸ λοιπὸν μιὰ μέρα τοῦ δῆλωσε ῥητά, πὼς νὰ, καὶ ἂν ἔακολουθήσῃ ἔτσι νὰ τὴ βασανίξῃ, βαρέθηκε, τέλειωσε, θὰ σκοτωθῇ, θὰ πνιγῇ, κοντὰ ἢ θάλασσα. Κάλλια ὁ θάνατος παρὰ τὸ μαρτύριο τὸ παντοτινὸ τῆς γρίνας, τῆς ζούλιας καὶ τῆς ἀδικίας.

Δὲ στοχάστηκε ὁ Ἀντρέας πὼς γιὰ νὰ βάζῃ θάνατο μὲ τὸ νοῦ τῆς, θᾶπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ τὰ σωστά τῆς, ἀφῶ μποροῦσε νέττα σκέττα νὰ τὸν ἀφῆσῃ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, νὰ τὸν παραιτήσῃ. Μὰ τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἴδιος λωλά, δὲν τόλμησε πιά τίποτα νὰ τῆς πῇ. Ἐτοὶ τὸν εἶδαμε στὴν ἀρχὴ μὲ τὸ δελτάριο, νὰ φύγῃ καὶ νὰ σωπάσῃ — καὶ ὅς τὴ φώναζε **σκύλα** ὅσο ἤθελε μόνος του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ποὺ σκύλιαζε ὁ φίλος. Μπροστὰ στὸν ἑαφτό του, δικαιολογιότανε περίφημα. Δὲ θέλει, λέει, νὰ τὴ ῥωτᾷ. Σημαίνει πὼς φταίει χωρὶς νᾶχῃ τὸ κουράγιο νὰ μοῦ τὸ μολογήσῃ. Τὸ δελτάριο ἐκεῖνο γιὰ τὸν Κάρλο πάλε θὰ εἴτανε. Ἀν τὴ ῥωτήσω, θὰ μὲ φοβερίσῃ μὲ τὰ πνιξίματα. Κι ὥστόσο τοῦ γράφει! Σίγουρο. Γιὰ τοῦτο καὶ τῷκρυψε τὸ πιττάκι. Γιὰ τοῦτο καὶ θυμῶναι. Σύστημα λαμπρό. Ἐτοὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγο. Δὲν τὸ παραδεχότανε νὰ θυμῶνῃ ὁ Ἀντρέας. Ἐκείνη ὥστόσο θύμωνε ἄλλο τίπο-

τα. Φῶς φανερό. Τονέ γελοῦσε.

Τοῦ μπηχτήκε ὁ λογισμὸς στὸ κεφάλι τοῦ Ἀντρέα. Κι ἄρχισε τότες ἐκεῖνο τὸ δράμα, ποῦ κόντεψε τόντις νὰ τελειώσῃ ἐλσεινά.

Πρῶτα, καθὼς τἀναφέραμε, σκόπευε ὁ Ἀντρέας νὰ μάθῃ καὶ καλὰ ποιανοῦ ἔγραψε ἡ Μαρία—Λεωνή. Ἐπειτα, τὸ συλλογίστηκε, ἄλλαξε γνώμη. Ἀποφάσισε νὰ σωπάσῃ τώρα κι ἀφτός. Τσιμουδιά. Φυσικά ὅμως, ἀντὶς νὰ ξεθυμάνῃ, ἀντὶς νὰ ξεσπάσῃ ὅζω ἢ φουρτούνα, μαζέφτηκε, ξέσπασε μέσα καὶ μάνιζε δολοένα Μιά ιδέα τὸν τυραννοῦσε, ιδέα σωστή, ἀκατανίκητη, ἂν τὰ κρίνεις τὰ πράγματα ὅπως τάκρινε, ὅπως τὰ συνταίριαζε ἀφτός μὲ τὸ νου του, καὶ τὴν ἀποτύπωνε τὴν ιδέα του μὲ λίγες λέξεις, δηλαδὴ πὼς δυὸ ἄντρες νάγαπᾷ ἓνα κορίτσι δὲ γίνεται, δὲ γίνεται νὰ μοιράξῃ τὴν καρδιά της· ἀκόμη κι ἂν ἀγάπη δὲν εἶναι, ἀδύνατο, ἀπαράδεκτο, νάχῃ σκέψη μὲ δυό. Δὲ γλύτωνε ἀποκεῖ ὁ λογισμὸς του. Ὁ Ἀντρέας γνώριζε κιόλας τὸν Κάρολο. Τὸν εἶχε διετρεῖς τέσσαρις φορές· ἄλλες τόσες μίλησε μὲ τὴ Μαρία—Λεωνή γιὰ τὸν Κάρολο. Ἀναντίλεχτο πὼς τὸν ἔκανε γούστο ἢ φιληνάδα. Εἶχε ὁ νέος στὸ πρόσωπό του, στοὺς τρόπους του, στὴ λαλιά, σ' ὅλο του τὸ εἶναι, κάτι χαδιάρικο, κάτι γλυκό. Ἐπειδὴ μάλιστα δὲ βρέθηκε ἀφορμή, ἀφοῦ συχνά τους δὲν ἀνταμώνόντανε, νάκοιλουθῇ ἀναμεταξύ τους τίποτα δυσάρεστο νὰ μαλλώσουνε ἄξαρνα ἢ νὰ τσακωθοῦνε, τοῦ τῷλεγε κάποτες ἡ Μαρία—Λεωνή τοῦ Ἀντρέα, νὰ τὸν πειράξῃ, πὼς ὁ Κάρολος δὲ θυμῶνε, νὰ τάρπάξῃ τοῦ φίλου τὰφτί, νὰ τὸ συλλογίστῃ, νὰ στρώτῃ. Ὁ Ἀντρέας τῷπαιρνε κατάκαρδα. Μεγαλῆτερο καημὸ τοῦ ἔδωσε ἀκόμη μιὰ κουδέντα ποῦ τὴ θυμότανε τώρα μὲ πίκρα καὶ μὲ ἄχτι. Μιά μέρα ποῦ μιλοῦσανε ξέθαῖρα, σὰν τίμιο κορίτσι ποῦ εἶτανε ἢ μικρούλα καὶ εἰλικρινό, τοῦ εἶπε, νά, πὼς ἐκεῖνος ποῦ ζουλέθει γιὰ τὸ δαῖνα καὶ γιὰ τὸν τάδε, πὼς ἐκεῖνος ποῦ ἄθρωπο μαζὶ της δὲ βλέπει, δίχως νὰ ζουλέθῃ καὶ τὴ σταναχωρεῖ ἀλύπητα, ἴσως μὲ περισσότερο δίκιο παρὰ γιὰ τοὺς ἀποδέλοιπους, μποροῦσε τόντις νὰ ζουλέψῃ γιὰ τὸν Κάρολο. Ἐννοοῦσε βέβαια ἢ κοπέλλα, πὼς συνήθειο δὲν εἶχε νὰ παίζῃ μὲ τὸν πρῶτο ποῦ τὴ συντύχαινε, νάκούῃ ἐργολαβίες ἀπὸ δῶ, μπουσιάδες ἀπὸ κεῖ, πὼς ὁ Κάρολος, σὰν παιδικὸς της φίλος, σὰ συθερούλι της, γιὰτὶ τάχα νὰ μὴν μπῇ σὲ λογαριασμὸ καὶ θάμπαινε ἂν ξακολουθοῦσε νὰ τῆς ῥίχνεται ἄδικα ὁ Ἀντρέας. Ὅχι πὼς ἀπὸ ἀγάπη θὰ γίνῃ ἀφτό, μὰ σίγουρο θὰ γίνῃ ἀπὸ πείσμα.

Ἔτσι δηλαδὴ τὸ ἐννοοῦσε μέσα της ἡ Μαρία—Λεωνή. Ἔτσι ὅμως δὲν τὸ φανερόντανε τὰ λόγια της. Τὰ χερρότερα κακὰ ἔρχονται ἀπὸ τέτοια παρανοήματα κρυφά, σὰ δὲν ξηγιέται ξάστερα κανεῖς. Ὁ ἄθρωπος καὶ πὶο πολὺ ὁ ἄθρωπος ὁ ἀπλὸς θαρρεῖ πάντα πὼς ἐκεῖνο ποῦ ὁ ἴδιος συλλογιέται τὸ συλλογιέται κι ὁ ἀντίμιλός του. Ἀνάγκη, λέει, δὲν ἔχει νὰ τὸ ἐξωτερικέψῃ, ἀφοῦ ὅπως τὸ νοιώθει ἀφτός, ἔτσι καὶ τὸ ξέρει· θὰ τὸ ξέρῃς καὶ σὺ λοιπόν, ὅπως τὸ νοιώθει ὁ ἴδιος. Δὲ φαντάζεται πὼς θὰ βάλῃς τίποτις ἄλλο μὲ τὸ νου σου, ἐπειδὴ τὸ τίποτις ἄλλο οὐδὲ ἔκανε τὸ στοχάστηκε, ἀφοῦ τῆς δικῆς του ἀντίληψης δὲν εἶναι. Λοιπὸν ὁ Ἀντρέας, τὸ λόγο ἐ-

κεῖνο τῆς Μαρία—Λεωνῆς, τώρα τὸν ἐρμήνευε ὁ-λους διόλου διαφορετικά, τὸν ἄλλαξε δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, τοῦ ἔδινε ξένη μορφή, νόημα ξένο κ' ἔλεγε μέσα του·

—«Τὸν Κάρολο νὰ πάρῃ λογαριάζει! Νά ποῦ μοῦ τὸ μολόγησε κιόλας.»

Κάθησε σπῆτι του ἀλάκαιρη μιὰ μέρα. Δὲ φάνηκε ὅζω. Στὴν καλύδα δὲν πάτησε. Τὴν ἀδριανή, ἔτυχε νάχῃ δουλειὰ ἢ Μαρία—Λεωνή στοῦ Ἀντρέα. Ἰσως δὲ νὰ πῆγε καὶ πῆγες τὸ παιδί. Τὴν εἶδε ὁ Ἀντρέας. Τῆς τὸ βάσταξε βαρὶ βαρὶ. Δὲν τὴ ῥώτησε τίποτα. Μόλις τὴν καλημέρισε. Κρύα. Τὸ πρόσωπό του σοβαρό, ψυχρό, σφιχτό, κλεισμένο. Μέσα λύσσα. Ὅτι ποῦ τὸ παρατήρησε ἢ Μαρία—Λεωνή, τὸ ὑποψιάστηκε τί τρέχει. Γιὰ τὸ πιττάκι τὰ μούτρα. Βέβαια, μαζὶ της ἄλλαξε ἀπὸ τότες. Συχύστηκε. Ἡ περηφάνεια, τὸ φιλότιμο τῆς στουμπώσανε τὸ στόμα. Ἔτσι, τὸ λοιπό; Νὰ μὴ φταίῃ, νὰ μὴ φταίῃ διόλου καὶ ὁ κύριος νὰ τὰ κατεβάξῃ! Γιὰ καμιὰ λεγάμενη θὰ τὴν περνᾷ, γιὰ καμιὰν ἄτιμη ποῦ γράφει στοὺς νέους, τὴ στιγμὴ ἀκόμη ποῦ τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ φύγανε; Μὰ καὶ νάγραφε, τί μὲ τοῦτο; Δελτάρια σήμερις, ἄψε σόησε, εἰκονογραφημένα κιόλας, ποῖός καὶ σὲ ποιόνε δὲ στέλνει; Ὅχι, ξαναρχίζει τὰ παλιά του Δὲν τὴν ἀγαπᾷ, ποῦ τῆς φέρνεται τόσο ἄδικα, τόσο κακὰ. Νὰ μάθῃ. Καὶ γίνεται ἄφαντη, δίχως καὶ μιὰ καλημέρα νὰ τοῦ πῇ. Τώρα μῆτε τὴν καλημέρα του δὲν ἤθελε συλλογίστηκε ὁ Ἀντρέας.

Ἀνέθηκε στὴν κάμαρή του. Πειραγμένος. Φουρ-κισμένος. Ἀρχίζει, λέει, πάλε καὶ βουθαίνεται. Μιὰ ἐλπίδα τοῦ φώτισε τὴν ψυχὴ, πὼς θὰ ξανάρθῃ. Δυὸ μέρες καὶ δὲ φάνηκε. Ἄξαρνα ὁ Ἀντρέας. ἀπὸ τὸ παράθυρό του, ὅπου παραμόνευε, εἶδε τὸν ταχυδρόμο ἓνα πρωτὶ, ποῦ ἀνέβαινε ὡς τὴν καλύδα. Κάθησε ὁ ἄθρωπος παραπάνω ἀπὸ πέντε λεφτά. Ἡ φαντασία τοῦ Ἀντρέα πῆρε δρόμο ἀμέσως. Ὁ ταχυδρόμος πῆγαινε ἀριὰ καὶ ποῦ στὴν καλύδα. Ὁ φύλακας ἀλληλογραφίας δὲν κρατοῦσε μὲ κανένανε. Τί γύρεβε τὸ λοιπὸ στὴν καλύδα ὁ ταχυδρόμος; Τῆς ἔφερνε ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Κάρολό της. Ἀμέ, τ' ἄλλο;

Ἄγρια σκέψῃ τοῦ κατέδηκε. Νὰ τῆς δείξῃ. Νὰ μετανιώσῃ. Νὰ λυπηθῇ. Κατόπι! Νὰ τὴν τιμωρήσῃ. Ἀχ! τὴ σκύλα! Νὰ καταλάβῃ ἐκεῖνο ποῦ δὲν τὸννοῖσε ἀκόμη πόσο τὴν ἀγαπᾷ, καὶ πὼς ἀπὸ τὴν ἀγάπη της σκοτώνεται. Νὰ εἶναι, λέει, ὁ χριστιανὸς ἔτοιμος, ὅλα νὰ τῆς τὰ θυσιάσῃ, φαμελιά, κοινωνία, στάδιο, ὑπαλληλία, ὅλα νὰ τὰ χτυπήσῃ κάτω, καὶ τοῦ λόγου της νὰ ποστήρῃ πιττάκια τοῦ ἀγαπητι-κοῦ της! Στάσου, στάσου. Καὶ νὰ διῇ τώρα. Τὴν ἀγαποῦσε λυσσιασμένα. Τὸν κατὰστρεφε ἢ ἀγάπη.

Μιὰ στιγμὴ τὸν ἀποβάσταξε στὸ μάδρο χεῖλι τοῦ βόθρου, ἢ αἰώνια ἢ στεργοζωῖα μας, τὸ ἀδάμαστο ψυχόρμητο τοῦ ἀθρώπου. Ἡ νιότη του, τὸ αἷμα του πεταχτήκανε ὀρμητικά, λαχταριστά, πρὸς τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν παλμὸ τῆς δημιουργίας, νὰ τὰ χαρῇ ἀκόμη, ἂν εἶναι δυνατό. Ἰσως! Ἰσως! Ποῖός τὸ ξέρει; Συλλογίστηκε πὼς προτοῦ πεθάνῃ μπορούσε νὰ δοκιμάσῃ ἓνα μέσο τῆς σωτηρίας. Νά. Θὰ τῆς ζητήσῃ νὰ τοῦ πῇ γιὰ τὸ δελτά-

ριο. Θά τῇ *ζωότησῃ*. Θά τὴν παρακαλέσῃ. Καὶ δὲν τοῦ φτάνει νὰ μάθῃ γιὰ τὸ πιττάκι—ποῦ τέσσερεις μέρες τώρα τὸ γράφει καὶ δὲν τοῦ φύσηξε λέξη—ἀφουνοῦ ποῦ τὸ κάτω κάτω εἶχε δικαίωμα νὰ ξακριβώσῃ ὅσα τὴν ἀφοροῦνε τὴν ἀγαπημένην του, ὅσα κάνει. «Ὁχι. Πρέπει τὰ κρυφὰ νὰ πάφουνε ἀναμεταξύ τους. Πρέπει, πρέπει πιά νὰ τοῦ δείξῃ τὰ γράμματα τοῦ Κάρολου. Ὅλα. Σὰ δὲ θέλει νὰ τῇ βρωτᾷ, σὰ δὲ θέλει νὰ ζουλέβῃ, ὅς μὴν τοῦ κρύψῃ πιά τίποτα.

Κατέβηκε στὴν καλύβα. Μόνῃ της ἡ Μαρία—Λεωνή. Τὸ πρόσωπό της σοβαρό, σὰ θυμωμένο ἀκόμῃ. Καὶ βουδῇ. Κοίταξε ὁ Ἀντρέας τὸ φῶς ποῦ παρεχύνανε γύρω της τὰ μαλλιά της τὰ ξαθά. Κοίταξε τὸν οὐρανὸ τῷ ματιῶν της. Τί ὠραία ποῦ εἶναι! Τί κόρη μοναδική! Τί πλάσμα ἡλιολουσμένο! Ἐκεῖ ποῦ πηγαινέ νὰ τῆς μιλήσῃ γλυκὰ καὶ ἡσυχᾶ, συλλογίστηκε ἄξαφνα πῶς δὲ γίνεται, μὴ τέτοια ὁμορφιά νὰ τῇ χαρῇ ποτέ κανένας ἄλλος. Καὶ ἡ ζούλια πάλε τοῦ θέρισε τὰ σπλάχνα. Τότες, ἀντὶς νὰ τὴν παρακαλέσῃ, ὅπως σκόπευε πρῶτα, ἡ φωνή του ἔγινε ἀπότομη, κοφτερή. Ἀπὸ κάποιον φιλότιμον παράξενο, τώρα ποῦ τὴν ἔδλεπε κίόλας κατσοῦφιασμένη, δὲ θέλησε νὰ πέσῃ μικρός, νὰ ἱκετέβῃ ἀφτὸς τῇ φταιξιάρᾳ τὴν ἀσυνείδητη καὶ τὴν ἀπιστη.

—«Ἐρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δείξῃς τὰ γράμματα ἐκεῖνα! Ποῦ τὰ φυλάγῃς; Τὸ γρωστὰς, νὰ μοῦ τὰ δῇς. Πρέπει πιά. Καὶ τὸ θέλω.»

Τῇ συνάρπαξε τὸ φιλότιμον καὶ κείνην.

—«Ὁχι. Ποτές.» Τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ ξερά. «Τάκνους; Ἐκόμενα!»

—«Καλὰ! Θυμήσου τὸ λόγο σου καὶ κατόπι θὰ διῇς.»

Ἐφυγε τρεχάτος ὁ Ἀντρέας, ἀποφασισμένος.

Ἡ Μαρία—Λεωνή τὸν κοίταξε. Ἡ καλοσύνη της γυναίκας εἶναι πάντα ἡ στερνὴ φεγγοδολιά τοῦ διαμαντιοῦ της καρδιάς της, εἶναι ἡ στερνὴ ποῦ μέσα της σβήνει. Ταραχτήκε ἀπὸ τὰ λόγια του. Θυμήθηκε κίόλας τὸ τί θέλησε μιὰ μέρα νὰ κάμῃ καὶ ἀφτή. Φοβήθηκε. Τὸν ἄφησε, ἀμίλητη, ἀκίνητη, νὰ βγῇ ὅξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Πρόσμενε, ὥσπου ὁ Ἀντρέας γυρίσῃ σπῆτι του. Βγήκε μόνο τότες. Ἀγάλια γάλια. Δίχως νὰ τῇ νοιώσῃ κανένας, ξυπόλητη, τράβηξε ἀπάνω στὸ πάτωμα ὅπου εἶτανε ἡ κάμαρά του. Βαστορεσε κατὶ στὸ χέρι. Στάθηκε στὴν πόρτα κολλητά. Μέσα ὁ Ἀντρέας ἀπελπισμένος. Καὶ μάλιστα. Τὸν ἀκούγε ποῦ περπατοῦσε, παραλαλώντας. Τῆς φάνηκε σὰ νὰ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ ντουδάρια. Καὶ ἀνοίξε ξαφνικά. Μπήκε. Στὸ τραπέζι, ἓνα πιστόλι. Τὴν εἶδε. Δὲν κρατήθηκε. Φώναξε.

—«Μαρία—Λεωνή! Μαρία—Λεωνή! Τί μ' ἀφανίζεις ἔτσι; Ζωή μου!»

—«Ἀφανίζεσαι ἄδικα ὁ ἴδιος! Καὶ πάψε. Γιά τιποτένια, τιποτένια πράγματα! Χίλιες φορές σοῦ τὸ εἶπα! Ἐπρεπε νὰ μὲ πιστέψῃς.»

—«Μαρία—Λεωνή μου, σὲ παρακαλῶ! . . Σὲ παρακαλῶ!»

Καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ξαστερώσῃ τὸ παρακάλιο του πιδέρα. Ἡ κοπέλλα ὅμως γύρεβε ἀφορμὴ νὰ μαλακώσῃ.

—«Ἀφοῦ παρακαλεῖς, νὰ σου τα Καὶ διάδασέ

τα. Νὰ τὰ διαβάσουμε μαζί. Ἐλα, ἔλα, γλήγγερα!»

Δὲν πίστεβε ὁ Ἀντρέας τάφτιά του. Μιὰ καὶ τοῦ τᾶδειχνε, μιὰ καὶ τοῦ τᾶφερνε, ἀναποδογύρισε ἡ ψυχὴ του· δὲν ἤθελε πιά νὰ τὰ διῇ τὰ γράμματά της. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀνάγκασε. Καθήσανε πλάγι πλάγι στὸ κρεβδάτι καὶ τοῦ περνοῦσε τοὺς πλίκους, ἔναν ἔνανε.

—«Νὰ σοῦ δείξω μάλιστα ἐγὼ ποῦ τὰ ξέρω, τὰ πιδ ἐρωτεμένα του τὰ λογάκια.» Μὲ τὸ δάχτυλό της τὸν ὠδηγοῦσε.

—«Βλέπεις ἐδῶ; Βλέπεις τοῦτο ἐκεῖ;»

Ἐδλεπε. Βέβαια! Ἐδλεπε. Σὰ νὰ ξετυφλώθηκε ἀστροπελεκίς. Τώρα ποῦ τᾶδλεπε μαζί της, τοῦ φανήκανε τόντις τόσο τιποτένια, τόσο παιδιάτικα ποῦ γέλασε. Χύθηκε στὰ γόνατά της, καὶ τὰ φιλοῦσε.

—«Σήκω. Σήκω! Δὲν ντρέπεσαι;»

Σηκώθηκε. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τῇ μέσῃ. Καὶ σώπαινε. Σὰ νὰ πολεμοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του, μὴ λάχῃ καὶ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

Τὸν ἐννοῶσε ἡ κοπέλλα.

—«Δὲ σοῦ φτάνουνε ὅσα σοῦ ἔδειξα; Τί γυρέεις ἀκόμῃ;» Τοῦ ἔφυγε τότες ἓνας ἀναστεναγμός.

—«Ἀχ! τὸ πιττάκι σου ἐκεῖνο!»

—«Τὸ πιττάκι; Καλὰ! Μήπως δὲ μὲ σκότισες τόσες φορές, νὰ σοῦ δώσω ἀρραβῶνα; Δὲ μὲ ζάλισες μ' ἓνα δαχτυλιδάκι ποῦ μοῦ ζητοῦσες νὰ σοῦ χαρίσω; Τὸ παράγγειλα ἐδῶ κ' ἓνας μῆνας. Ἀργοῦσε. Τὶς προσάλλες ἔβγαλα πιττάκι της ἀδερφῆς μου στὸ Παρίσι, νὰ μοῦ τὸ στείλῃ ἀμέσως. Δὲν τὸ ξέρεις, λωλέ μου, πῶς ἡ ἀδερφή μου ἔχει χρυσικάδικον στὸ Παρίσι, τὸ ἔσχασες; Μοῦ ἀπάντησε. Ὁ ταχυδρόμος μοῦ ἔφερε τὸ πακετάκι μὲ τὸ δαχτυλίδι συστημένο, μαζί καὶ τὸ γράμμα τοῦτο ἐδῶ της ἀδερφῆς μου, ποῦ κοίταξε πῶς ἀρχίζει. «Ἐλαβα τὸ δελτάριο τῆς τετάρτης, εἴκοσι ἐννιά.» Δηλαδή, τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἦρθες στὴν καλύβα νὰ μὲ τσακώσῃς τάχα, καὶ μοῦ φέρθηκες τόσο ἄνοστα κατόπι. Ἀξίζεις νὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ δαχτυλίδι; Τί λές;»

—«Ψυχὴ μου ἐσύ! Ψυχίτσα μου! Νά, πᾶρε πιά σήμερα καὶ τὸ δικό μου—ποῦ τὸ εἶχα ἔτοιμον, ποῦ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ ἀφῆσω σήμερα πρωτοῦ . . . ἔρθῃς.»

Καὶ φεγγογελώντας μέσα στὰ δάκρυα, λιῶσανε ὁ ἓνας στοῦ ἄλλου τοῦ τὴν ἀγκαλιά.

22 τοῦ Σταβροῦ, τετάρτη—16 τοῦ Ἀη Δημήτρη, σάββατο, 1909.

ΨΙΧΑΡΗΣ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Ἀπὸ τὸ *Λεύκωμα τῆς Μυριέλλας—Μοιρίτας*)

Οἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ δὲ μαθαίνουν ἐπαγγέλματα ἀντρίκια, μένουν πλουσιώτερες ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Δὲ χάνουν τὴ δύναμη νὰ φαντάζονται τὰ πιδ δύσκολα, τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ὄχι συνηθισμένα. Ὅσο καὶ ἂν δορίζουν τὰ καμώματά τους καὶ τὰ φερσίματά τους οἱ «ὄροι» τῆς πρόσκαιρης ζωῆς τῆς γύρω κοινωνίας, δὲν ἀλυσοδέκουν ὅμως καὶ τὴ φαντασία τους. Καὶ αὕτη εἶναι τῆς γυναίκας ἡ μεγάλη δύναμη.

ΙΔΑΣ